

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 238/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, zastúpeného JUDr. Luciou Danišovičovou, PhD., advokátkou, Drieňová 1/D, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II č. k. 41Em/4/2023-318 z 30. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením mestského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť. Požaduje tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a z napadnutého uznesenia mestského súdu, ktoré tvorí prílohu sťažnosti, vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/265/2017-759 z 21. októbra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 20CoP/76/2022-1022 z 26. októbra 2022 (ďalej aj „exekučný titul“) bolo rozhodnuté o zverení oboch maloletých detí ■■■■■ a ■■■■■ do starostlivosti matky (maloletý ■■■■■ sa v danom čase a aj dosiaľ nachádza vo faktickej osobnej starostlivosti sťažovateľa, pozn.). Rozsudkom odvolacieho súdu bolo upravené právo sťažovateľa – otca maloletých detí stretávať sa s maloletými deťmi tak, že sťažovateľ je oprávnený na styk každý páry týždeň v roku vždy od piatku 17.00 h do nedele 17.00 h.

3. Návrhom doručeným Mestskému súdu Bratislava II (ďalej len „mestský súd“) 29. septembra 2023 sa oprávnená – matka maloletého ■■■■■, domáhala výkonu exekučného titulu. Uznesením mestského súdu č. k. 41Em/4/2023-230 zo 6. júna 2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 13CoE/13/2024-287 z 15. apríla 2025 bol nariadený výkon exekučného titulu.

4. Mestský súd uznesením č. k. 41Em/4/2023-303 z 30. mája 2025 uložil sťažovateľovi pokutu 500 eur z dôvodu nerešpektovania povinnosti uloženej exekučným titulom. Na výzvu mestského súdu z 3. júla 2025 oprávnená obratom oznámila, že sťažovateľ si svoju povinnosť nesplnil, maloletého ■■■■■ jej do starostlivosti neodovzdal a neumožňuje jej ani žiaden kontakt s maloletým. Nemá vedomosť, kde sa sťažovateľ s maloletým nachádza.

5. Následne preto mestský súd uznesením č. k. 41Em/4/2023-318 z 30. júla 2025 (uznesenie napadnuté ústavnou sťažnosťou) opätovne pristúpil k uloženiu pokuty sťažovateľovi, tentokrát 1 000 eur. V odôvodnení konštatoval, že z vyjadrení oprávnenej, ktoré sú súčasťou spisu, bolo zistené, že aj po nariadení výkonu rozhodnutia sťažovateľ naďalej nerešpektuje exekučný titul a oprávnenej nie je umožnené vykonávať osobnú starostlivosť o maloletého ■■■■■ v rozsahu vykonateľného exekučného titulu. Mestský súd v konaní nariadil pojednávania, počas ktorých výchovne pôsobil na rodičov maloletého ■■■■■ za účasti kolízneho opatrovníka, Okresnej prokuratúry Bratislava IV i Úradu komisára pre deti v Bratislave, avšak bezvýsledne. Mestský súd považoval v konaní za preukázané, že sťažovateľ ako povinný aj napriek výzve podľa § 379 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) na dobrovoľné splnenie povinnosti a po poučení o následkoch neplnenia tejto povinnosti nerešpektoval exekučným titulom uloženu povinnosť. Taktiež ani po súdom nariadenom pojednávaní podľa § 379 ods. 1 CMP ako ani po nariadení výkonu rozhodnutia nedošlo zo strany sťažovateľa k zlepšeniu tejto situácie a maloletého ■■■■■ do osobnej starostlivosti matke neodovzdal, a to ani po uložení pokuty 500 eur uznesením z 30. mája 2025 z dôvodu nerešpektovania povinnosti uloženej exekučným titulom. Exekučný titul je právoplatný a vykonateľný a účastníci konania sú ním viazaní. Exekučný titul doteraz nebol právoplatne zmenený ani nebolo súdom vydané rozhodnutie, na základe ktorého by sa nemohol vykonávať.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta, že napadnutým rozhodnutím mestského súdu je sankcionovaný za niečo, čo sa vymyká sfére jeho vplyvu (sťažovateľ objektívne nie je schopný zmeniť odmietavý postoj takmer pätnásťročného dieťaťa k matke), a bez toho, aby súd zaktualizoval najlepší záujem maloletého. K vymáhaniu povinnosti dochádza bez zohľadnenia plynutia času. V starostlivosti sťažovateľa je maloletý nepretržite 8,5 roka, s matkou sa nestýka, matku takmer nepozná, jej domácnosť nepozná vôbec, nikdy u nej nebol. Súdu je z jeho doterajšej rozhodovacej činnosti známy nesporný fakt, že vzťah maloletého k matke nie je vyvinutý. Pretrhol sa v apríli 2017, odkedy maloletý s matkou takmer nekomunikuje a nestýka sa s ňou. Negatívny postoj maloletého k matke nie je sporný. Súd v rámci výkonu rozhodnutia od sťažovateľa ako od povinného očakáva také správanie, ktoré je celkom jednoznačne spôsobilé poškodiť riadny psychický vývin maloletého a jeho odmietanie sankcionuje pokutami. Od vydania exekučného titulu uplynuli tri roky, počas ktorých sa z maloletého stal mladý dospelý, oprávnene sa dožadujúci svojbytnosti, akceptovania

jeho názorov, presvedčení a postojov, čo, prirodzene, núti racionálneho rodiča prispôbiť svoj výchovný prístup – upustiť od príkazov a riadenia dieťaťa a svoju rodičovskú zodpovednosť pretransformovať do pripomienok a rád. Rozsah, intenzitu, kvalitu, resp. mieru pozitívneho výchovného vplyvu sťažovateľa na maloletého si súd priebežne nezisťuje, sťažovateľa sankcionuje za výsledok bez vyhodnotenia, či je v jeho reálnych silách ho dosiahnuť. Opakované sankcionovanie sťažovateľa nemá logický základ, má skôr charakter formálneho plnenia povinností súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka zásahu do označených práv z dôvodu nezohľadnenia existencie vôle maloletého, ktorý kontakt s matkou odmieta, objektívnej nemožnosti sťažovateľa ovplyvniť vôľu maloletého, nezohľadnenia najlepšieho záujmu maloletého, to pri ukladaní pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP.

8. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že jeho právomoc je v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy založená výlučne na prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 129/2015).

9. Uvedené platí o to viac v prípade jednoinštančných rozhodnutí o uložení pokuty, ktoré je predmetom ústavného prieskumu aj v tejto veci. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného odôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom (IV. ÚS 213/2024).

10. S prihliadnutím na predmet ústavného prieskumu ústavný súd zdôrazňuje, že k namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť vo vykonávacom konaní vo veci starostlivosti o maloletých, teda v konaní, ktorého účelom je zabezpečenie dobrovoľného či núteného výkonu rozhodnutia o úprave styku s maloletým. Nemožno pritom opomenúť, že štát prostredníctvom napadnutého rozhodnutia zabezpečuje svoj pozitívny záväzok prijať opatrenia smerujúce k rešpektovaniu rodinného života, k čomu patrí aj zabezpečenie plnenia súdnych rozhodnutí (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 18. 7. 2006 vo veci Fiala proti Českej republike, sťažnosť č. 26141/03, bod 94).

11. Samotný sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nepopiera, že si svoju povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu (odovzdanie maloletého do starostlivosti matky) neplní. Je pritom, vychádzajúc z jeho argumentácie, zrejmé, že nerešpektovanie exekučného titulu obhajuje dôvodmi na strane maloletého, a to predovšetkým chýbajúcou vôľou maloletého ku kontaktu s matkou, pričom vôľu maloletého vzhľadom na jeho vek sťažovateľ nie je objektívne schopný ovplyvniť v miere potrebnej na splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom, čo má spochybniť opodstatnenosť uloženia pokuty podľa § 382 CMP.

12. V reakcii na dôvody uvádzané sťažovateľom ústavný súd konštatuje, že v procese výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých má každý procesný úkon konajúceho súdu zasahujúci do právneho postavenia účastníka konania svoj jedinečný čiastkový predmet (objekt). Pokiaľ ide o rozhodovanie podľa § 382 ods. 1 CMP, je takýmto predmetom procesná disciplína spočívajúca v rešpekte k výzve súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti uloženej exekučným titulom. Procesný kódex (CMP) neustanovuje žiadne druhové výnimky z povinnosti účastníka konania (povinného) takúto výzvu súdu uposlúchnuť. Ani skutočnosť namietaná sťažovateľom nepredstavuje zákonom aprobovanú výnimku zbavujúcu povinnosti účastníka konania (povinného) uposlúchnuť výzvu súdu uskutočňujúceho výkon rozhodnutia vo veciach maloletých (m. m. IV. ÚS 280/2023, IV. ÚS 21/2024).

13. V čase ukladania pokuty napadnutým uznesením nebola vymáhaná povinnosť sťažovateľa právne spochybnená, keďže sa zakladala na právoplatnom a vykonateľnom exekučnom titule. Rovnako nie je sporné, že mestský súd bezvýsledne vyzýval sťažovateľa na dobrovoľné splnenie povinnosti (§ 379 ods. 2 CMP), nariadil aj pojednávanie podľa § 379 ods. 1 CMP, na ktorom vyzval sťažovateľa na podrobenie sa exekučnému titulu, avšak tiež bezvýsledne. Ak preto mestský súd v rámci preventívnej fázy pristúpil k uloženiu pokuty podľa § 382 ods. 1 CMP, nemožno mať k jeho postupu ústavnoprávne výhrady, keďže sťažovateľ preukázateľne neplní povinnosť vyjadrenú v exekučnom titule upravujúcom starostlivosť o maloletého.

14. K nosnému argumentu sťažovateľa, ktorý je založený na podľa jeho názoru neexistujúcej vôli maloletého ku kontaktu s matkou, ústavný súd konštatuje, že koncept najlepšieho záujmu maloletých detí je leitmotívom akéhokoľvek konania, v ktorom sa rozhoduje o právnom postavení maloletého, konanie o nariadení výkonu súdneho rozhodnutia vo veci starostlivosti o maloletých nevynímajúc (I. ÚS 527/2024).

15. Právo dieťaťa a rodiča „byť spolu“ je jedným zo základných prvkov rodinného života, a to aj v prípade, že sa vzťah rodičov rozpadol. Štátne orgány (v tomto prípade všeobecný súd) sú povinné prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a nadviazaniu styku medzi nimi (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, č. 63627/00, body 117 – 118). Medzi takéto opatrenia patria aj donucovanie prostriedky upravené v § 376 a nasl. CMP, ktoré sú všeobecné súdy povinné použiť na zabezpečenie najlepšieho záujmu dieťaťa.

16. Ústavný súd na tomto mieste generálne poznamenáva, že najlepší záujem maloletého nemožno *eo ipso* bez ďalšieho stotožňovať s názorom vyjadreným týmto maloletým (I. ÚS 527/2024), a preto nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na neplnenie povinnosti uloženej právoplatným a vykonateľným exekučným titulom odkaz na nevôľu maloletého sa s matkou stýkať. Ústavný súd vo vzťahu k veci sťažovateľa podotýka, že maloletý je vo faktickej starostlivosti sťažovateľa od apríla 2017. Najlepší záujem maloletého bol vyhodnocovaný v samotnom konaní o nariadení výkonu súdneho rozhodnutia. Mestský súd v uznesení sp. zn. 41Em/4/2023 zo 6. júna 2024 o nariadení výkonu súdneho rozhodnutia (ktoré je verejne prístupné na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) okrem iného uviedol, že sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu č. k. 20CoP/76/2022-1022 z 26. októbra 2022, výlučne proti výroku, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zverení maloletého ██████ do osobnej starostlivosti matky, dovolanie, argumentujúc, že odvolací súd nezisťoval názor maloletého k zmene jeho

doterajšieho výchovného prostredia. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn.7CdoR/15/2023 z 29. novembra 2023 dovolanie sťažovateľa odmietol. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že i keď maloletý ■■■ konzistentne v konaní vyjadroval vôľu zotrvať vo výchovnom prostredí sťažovateľa, v ktorom sa nachádza od svojich šiestich rokov života, pričom nesúhlasí s premiestnením k matke, s ktorou žije jeho súrodenec (dvojčička), vzhľadom na poznatky zo súdneho spisu je pochopiteľné, že s danou zmenou po toľkých rokoch izolácie súhlasit' ani nemôže, pretože preberá postoj dospelšej osoby, s ktorou žije, t. j. od sťažovateľa, zo strany ktorého je negatívne naprogramovaný nielen proti matke, ale, žiaľ, aj proti súrodenčovi, ako aj proti rovesníckemu prostrediu, keďže nenavštevuje školu. Sťažovateľ nevytvára pozitívne prostredie na to, aby sa maloletý nebál matky a chcel s ňou a s bratom komunikovať. Mestský súd v uznesení o nariadení výkonu súdneho rozhodnutia zároveň konštatoval, že maloletý sa v rámci zisťovania jeho názoru pred súdom síce vyjadril, že nechce bývať u mamy, ktorej kontakt ani nevyhľadáva, a pokiaľ sťažovateľ ponecháva na vôli maloletého, či sa s matkou stretne alebo nie, tvrdiac, že ho nemôže donútiť, takýto postoj nie je možné podporovať. Sťažovateľ ponecháva rozhodnutie stretávať sa s matkou výhradne na synovi (ktorý postoj nepochybne preberá od otca) bez toho, aby syna viedol k rešpektovaniu matky. Je síce dôležitý názor maloletého dieťaťa, ktorý je taký, že odmieta matku, nechce s ňou bývať, avšak, ako vyplynulo zo znaleckého dokazovania, tento názor nie je slobodným prejavom maloletého a je ovplyvnený správaním sťažovateľa. V danom prípade ide o maloleté dieťa, ktoré nemá dostatočné zručnosti na sformovanie svojho vlastného názoru do tej miery, aby naň nemali vplyv vonkajšie faktory, napríklad už spomínaný vplyv zo strany sťažovateľa. Právo maloletého dieťaťa vyjadriť sa a povinnosť súdu zohľadniť najlepší záujem dieťaťa nemožno bez ďalšieho stotožňovať. Ústavný súd tiež dopĺňa, že mestský súd v napadnutom uznesení o uložení pokuty sťažovateľovi poukázal na skutočnosť, že exekučný titul dosiaľ nebol právoplatne zmenený.

17. Vzhľadom na už uvedené, ako aj na procesný charakter uznesenia o uložení pokuty tak ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup mestského súdu nemajúci oporu v relevantných právnych predpisoch vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Keďže ústavný súd nemal pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia, odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu